Ποιητική Συλλογή: Ο “Κούκος”

Εισαγωγικό σημείωμα: Νίκος Κατσιαούνης

Ο *Κούκος* (εκδ. Θράκα) αποτελεί την πρώτη ποιητική συλλογή της Πελαγίας Φυτοπούλου. Μέσα από ένα νεορομαντικό, αλλά και ρεαλιστικό, πλαίσιο τα ποιήματα της Φυτοπούλου έρχονται να διαταράξουν με άμεσο τρόπο την κανονικότητα της καθημερινής ζωής. Συνειδητό και ασυνείδητο, ρεαλισμός και φαντασία, πρόζα και αλληγορία συνυπάρχουν αρμονικά μέσα στον *Κούκο*. Παίζοντας με διάφορα μοτίβα ποιητικής αποτύπωσης, με έναν συνδυασμό σκληρού και παράλληλα ευαίσθητου λεξιλογίου, με (α)ναρχικά και (ά)ναρχα ποιήματα, με επιρροές από τους μπήτνικ αλλά και τον Καρούζο, η Φυτοπούλου μάς παραδίδει μια αρκετά ενδιαφέρουσα ποιητική συλλογή που αξίζει να διαβαστεί. Δημοσιεύουμε στη Βαβυλωνία δύο ποιήματα από τη συλλογή της και την ευχαριστούμε για την παραχώρηση.

Ε

ο κόσμος μας δεν υπάρχει
ούτε εμείς είμαστε άνθρωποι
ψάρια είμαστε
οργώνουμε ένα κομμάτι γαλάζιο
ο ουρανός μάς ταΐζει ακρωτηριασμένα πόδια
βιάζεται να μεγαλώσει
η πολιτεία ορθοπόδησε
κοκκίνισε επαίνους
σύντομα όμως θα μας ζητήσουν
τα πόδια πίσω
και η πολιτεία θα πέσει
σαν αδούλευτη αστραπή
πάνω στα γραφούμενά μας
η ποίηση θα συρθεί
σαν φίδι που δεν του δόθηκε
η δέουσα προσοχή
και τότε θα βγάλει χέρια

και τα χέρια όταν θέλουν
χτυπάνε στην καρδιά

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ

ελεύθερη διακίνηση ιδεών. προσβλέπω σ’ αυτό. γράφω
γι’ αυτό. έχω μια ακρίδα στο στόμα. πηδάει από δόντι
σε δόντι. από σύμφωνο σε σύμφωνο. πάει πέρα δώθε.
κάνει τραμπάλα πάνω στα λόγια σας. προσβάλλει την
αλφαβήτα σας. είμαι η ένοπλη πάλη των αυτιστικών.
έχω μια ακρίδα στο στόμα. ομοφυλόφιλη. απ’ τη
μέση και πάνω. παίρνουμε δωρεάν εισιτήρια για
τις ταινίες του Αλμοδόβαρ. μας μυρίστηκαν οι μητριές
(μπάτσοι). καρφωτή. με ψάχνουν εξονυχιστικά. η
ακρίδα κρύβεται στη δεξιά κουφάλα. το προτελευταίο
δόντι. απ’ τη μάνα μου το ’χω σακάτικο. το μικρό μου
μνήμα. γιατί πάντα ένας τάφος μένει ανοιχτός. δε βρήκαν
τίποτα. έχουμε ξανακρύψει εβραίο. ο Τζων Γουέιν με
πλησιάζει. γελάει. και λέει στους σερίφηδες. όρνια
ε, όρνια, δε βλέπετε; είναι παιδί με ειδικές ανάγκες.
παρά ταύτα με απέλασε. τελευταίο γαλόνι για τη
σύνταξη.
οι ποιητές μάς ξεναγούν στην απαγορευμένη ζώνη.
εκεί που ο θεός επέτρεψε μονάχα ένας να περπατήσει.
ο παραμικρός αναστεναγμός μπορεί να σε συντρίψει.
κρατούν καλαθάκια με σερβιέτες, δημητριακά και
αγκινάρες Πρεβέζης. εγώ παριστάνω το Χριστό. (κι ας
μην ξέρω το Φ.Π.Α. μιας τέτοιας επιχειρηματικής
δραστηριότητας). θέλω να βιώσω εκείνον τον πρώτο
κομμουνισμό. τον ημίγυμνο. τον πρωτόγονο. να
καμαρώσω κρεμασμένο στον ουρανό το υπαρξιακό
προβάδισμα. εγώ! είμαι μπροστά ακόμη και στη
φάση που ο γαλανομάτης αποδίδει τα του Καίσαρα.
εγώ του σήκωσα το χέρι. απολαμβάνω το παρακράτος.
το σπίτι του Γκοντό είναι μικρό.
ω, μεταμοντέρνα χαρά

γύρνα και δες τα χθεσινά.
ο σκώληξ γυρεύει συντροφιά.
τέτοια ώρα τα νεκροτομεία είναι κλειστά.
σε κάποιον έπεσε βαρύ το ανθρώπινο κρέας.
δυο χιλιάδες χρόνια σε τραγουδάω και συ
ψηφίζεις κ.κ.ε.
άλλοι πετούν αποτσίγαρα στους δρόμους
για τα πρεζόνια.
άλλοι φτιάχνουν χιονάνθρωπο από παιδικά οστά.
κι εγώ μαζεύω Τρωαδίτισσες στη βροχή.
το ποιητικό μου ζώο είναι μικρό. χωράει στην κιβωτό σας.
κάνω λάθος; τι; δε δέχεστε ακρίδες με κουσούρι;
μα, είμαι κούκος, Κύριε.
αχ, πόσο μου λείπει ο Βαραββάς.